

Lyuben Petrov

Petrov has been systematically engaged in figural painting. He established his own specific iconography, which he keeps developing and testing thoroughly. Born in 1984 in Burgas, he studied the National Academy of Arts in Sofia. After graduation, he moved to Brno where he continued his studies of the art of painting in the studio of Martin Mainer at the Faculty of Fine Arts at the Brno University of Technology. He currently lives and works in Prague.

Despite Petrov's roots in Bulgaria, his work features important elements that are shared with Czech art. It is especially the genetic proximity to the Czech grotesque of the 1970s and 1980s, remarkably synthesized with the legacy of the "Tvrdohlaví" ("Stubborn") group and its tendency to reflect archetypes and mythology in a postmodern way (Jaroslav Róna). It is a rarely known fact in the Czech Republic that in some aspects the Bulgarian modern art owns a lot to Czech artists. For example, Ivan Mrkvička, a virtually unknown artist in the Czech Republic, was the 1st director of the State School of Arts in Sofia (today's National Academy of Arts).

Petrov's student projects from 2003-2007, produced during his time at the National Academy of Arts in Sofia, already showed the way in which his oeuvre would be developing up until today. He started to examine the allegory of anthropomorphized figural scenes on the background of mundane, everyday reality (The Family series, 2007); human figures with rabbit heads of a Grandville type live their lives in the paintings of Petrov; a petite bourgeoisie family, with symbolical rabbit heads, situated in the badger burrow of their mortgaged flat, go through hell with the daughter of the family, who is dressed in orange dressing gown. A laconic comment on the relationship between parents and their adolescent child in a society burdened with consumerism.

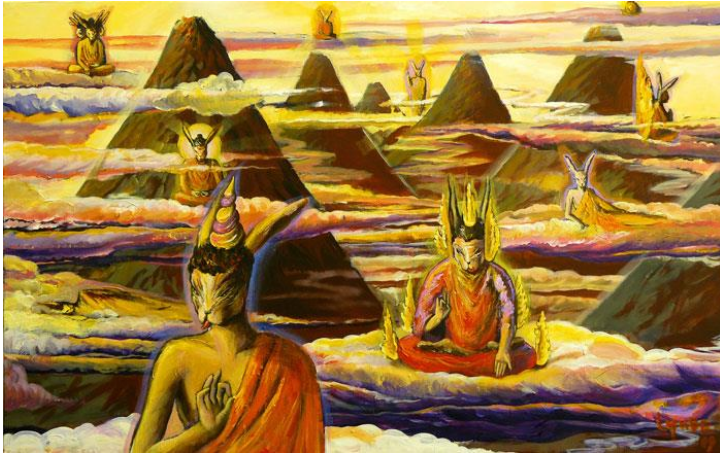
Family I, acryl on paper, 160x140cm, 2007

Narrativity is crucial to Petrov's paintings, which tell stories that change overtime and thus create a postmodern mixture of personal mythology, supplemented by quotes from various religious systems and pulp cinematic production. Bizarre situations come up that remind of the atmosphere of *The Metamorphosis* by Kafka or the magical-realist worlds of Marquez. (After all, Petrov did paint Kafka – *The Portrait of Franz Kafka*, 2016).

Further works of Petrov, made after his relocation to the Czech Republic in 2008, developed the motives of rabbits. But the artist also starts to experiment with creating painterly space in his “rabbit” compositions, and landscape starts to play an important role in his work. These landscapes are especially “inner” ones, spiritually exploring the new space in which the painter finds himself.

Petrov's works from the years 2009-2011 are considerably influenced by Martin Mainer of the Faculty of Fine Arts in Brno, who was his teacher then. Petrov's personal iconography enriched by a motif of Buddha, who is nonetheless transformed into a rabbit shape.

(During Petrov's studies, Václav Strčil was also a teacher at the Faculty of Fine Arts and he filled the common places of the school with his large-scale paintings of his renowned foxes). Motifs of the Bulgarian landscape also start to appear (the Bulgarian Sea series), as well as motifs of the so-called "kukeri", a folk ritual (likely of a Thracian origin) which became widespread especially in Bulgaria, performed in special scary costumes, used to force away evil.

Kukeri in New York, acryl on canvas, 160x 180cm, 2010

After graduating at the Faculty of Fine Arts in Brno, new motifs again appear in Petrov's work, one of the most interesting one being a diver descending into the depths of the seas (Last Diver, Free Diver, On The Bottom or Deep Into My Pallete, 2014). The diver comes from Petrov's personal mythology, as he dreamed of being a diver at a young age. But the motif also works on a more general level – it symbolizes a hero descending into deep to fight terrifying monsters, and thus represents a classic initiation test.

The last diver, oil, varnish on canvas, 200x160cm, 2014

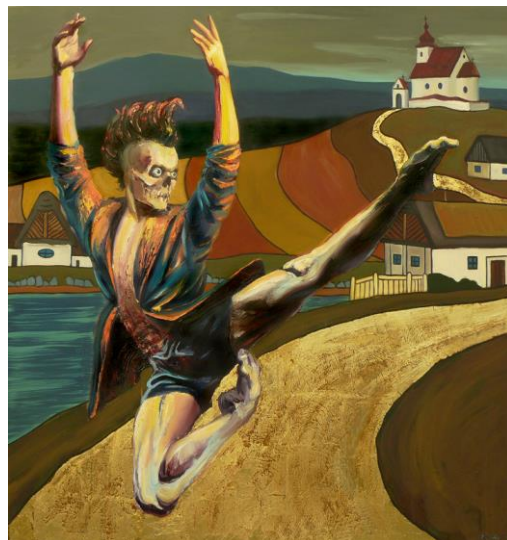
Deep into my palette I, oil, varnish on canvas, 40x40 cm, 2014

In 2015-2016, Petrov examines, in his “Contemporary transplantation” series, the issue of historical memory and creation of artificial constructs that lead to unnatural mutations – the head of the WW1 German general Mackensen is placed on the body of a lady in a rococo dress, and the head of queen Elizabeth I. is installed on a figure dressed in the uniform of Napoleon.

Petrov's figures are endowed with peculiar stiffness, giving the impression of the visual code of Orthodox icons. This feature is particularly manifested in a certain "Byzantine" stiffness of Petrov's figures - his gesture that provides his figures with seriousness and monumentality, almost bordering on sculptural plasticity. Petrov is undoubtedly aware of his fact and he tried to emphasize it by painting figures in motion, such as in the "Dancing Death" series (2016), in which he revived the medieval and early modern topic of "danse macabre" on the background of a picturesque, Josef Lada-like landscape.

Jan Melena

Dancing Death I,II,III, oil on canvas, 160x150cm,2016

Любен Петров

Петров е систематично ангажиран с фигуралното рисуване. Той създава своя собствена иконография, която постоянно развива и тества. Роден през 1984 г. в Бургас, учи в Националната художествена академия в София. След дипломирането си се премества в Бърно, където продължава обучението си по рисуване в студиото на Мартин Майнър във Факултета по изящни изкуства в Техническия университет в Бърно. В момента живее и работи в Прага.

Въпреки корените на Петров в България, неговият труд включва важни елементи, които се споделят с чешкото изкуство. Особено генетичната близост до чешките гротески от 70-те и 80-те години на миналия век забележително се синтезира с наследството на групата „Твърдохлави“ и нейната тенденция да отразява архетипите и митологията по постмодерния начин (Ярослав Рона). В Чешката република е рядко известен фактът, че в някои аспекти българското модерно изкуство притежава много за чешките художници. Например, Иван Мърквичка, практически неизвестен художник в Чешката република, е първият директор на Държавното училище по изкуствата в София (днешната Академия на изкуствата).

Студентските проекти на Петров от 2003-2007 г., произведени по време на Националната художествена академия в София, вече показва начина, по който неговото творчество ще се развива до днес. Започва да изследва алегорията на антропоморфизирани фигурни сцени на фона на светска, ежедневна реалност (Семейната серия, 2007); човешки фигури с глави на заек от тип Гранвил живеят живота си в картините на Петров; малка буржоазна фамилия, със символични заешки глави, разположена в язовирната яма на ипотекирания си апартамент, минават през ада с дъщерята на семейството, облечена в оранжев халат. Лаконичен коментар за връзката между родителите и тяхното дете в общество, обременено с консуматорство.

Разказът е от решаващо значение за картините на Петров, които разказват истории, които променят извънредния труд и по този начин създават постмодерна смес от лична митология, допълнена от цитати от различни религиозни системи и кинематографично производство на пулпа. Изникват странни ситуации, които напомнят за атмосферата на "Метаморфозата" на Кафка или за магически реалистичните светове на Маркес. (В края на краищата Петров рисува Кафка - Портретът на Франц Кафка, 2016).

По-нататъшните творби на Петров, направени след преместването му в Чешката република през 2008 г., развиха мотивите на зайците. Но художникът също започва да експериментира със създаването на живописно пространство в своите „зайци“ композиции, а пейзажът започва да играе важна роля в неговото творчество. Тези пейзажи са особено „вътрешни“, духовно изследващи новото пространство, в което се намира художникът.

Творбите на Петров от годините 2009-2011 са значително повлияни от Мартин Майнер от Факултета по изящни изкуства в Бърно, който тогава беше негов учител. Личната иконография на Петров е обогатена с мотив на Буда, който въпреки това е превърнат в заек.

(По време на обучението на Петров, Вацлав Стратил е бил също учител във Факултета по изящни изкуства и е напълнил общите места на училището със своите мащабни картини на известните си лисици). Започват да се появяват и мотиви на българския пейзаж (Българската морска серия), както и мотиви от така наречения "кукери", народен ритуал (вероятно от тракийски произход), който стана широко разпространен особено в България, изпълняван в специална страшна ситуация. костюми, използвани за принуждаване на злото.

След като се дипломира във Факултета по изящни изкуства в Бърно, в творчеството на Петров отново се появяват нови мотиви, един от най-интересните - водолаз, спускащ се в дълбините на моретата (Last Diver, Free Diver, On the Bottom или Deep Into My Pallette , 2014). Водолазът идва от личната митология на Петров, тъй като той мечтае да бъде водолаз в ранна възраст. Но мотивът работи и на по-общо ниво - той символизира герой, спускащ се в дълбочина, за да се бори с ужасяващи чудовища, и по този начин представлява класически тест за започване.

През 2015-2016 г. Петров изследва в своята серия "Съвременна трансплантация" въпроса за историческата памет и създаването на изкуствени конструкции, които водят до неестествени мутации - главата на германския генерал Макенсен е поставен върху тялото на дама в рококо рокля, а главата на кралицата Елизабет I. е поставена на фигура, облечена в униформата на Наполеон.

Фигурите на Петров са надарени с особена скованост, създавайки впечатление за визуалния код на православните икони. Тази особеност се проявява особено в някаква „византийска“ скованост на фигурите на Петров - неговият жест, който придава на неговите фигури сериозност и монументалност, почти граничещи със скулптурната пластичност. Петров несъмнено е наясно със своя факт и се е опитал да го подчертае, като рисува фигури в движение, като например в серията „Dancing Death“ (2016), в

която възражда средновековната и ранна модерна тема на „danse macabre“ на заден план. на живописен пейзаж, подобен на Йозеф Лада.

Ян Мелена